


Čtyři muži.
Jeden společný sen.
Loupež století.



JONAS BONNIER PŘEPADENÍ ZE VZDUCHU

≡ KNIHA ZLIN

Druhého dubna praskla v bytě v ulici Högbergsgatan voda. Vůbec to nebylo jako poprvé.

Tehdy jeli Karin a Sami do porodnice moc brzy. Nedostali pokoj a šest hodin čekali na chodbě porodnického oddělení, od dvou v noci do osmi ráno. Než se pak porod rozeběhl, uplynulo dalších dvanáct hodin. Odpoledne spal Sami na lůžku v pokoji, zatímco Karin chodila dokolečka kolem něho, aby zmírnila bolest.

Bral to tak, že spánek je způsob lidského těla, jak zvládat nezvladatelnou situaci, ale stejně se styděl, když se probudil. Být tak blízko milované osobě, a přesto tak odříznutý a bezmocný, mu připadalo strašné. Karininu bolest nemohl nijak utišit, ani ji sdílet, a zbylo mu proto jediné východisko: vypnout.

Atmosféra na porodním sále byla s ubíhajícím časem stále napjatější, lidé z personálu začali tékat pohledem a vpodvečer je slyšel, jak si šuškejí o císařském řezu. Ale pak to konečně přišlo a John se večer narodil.

Podruhé to bylo jinak.

Když přijeli do porodnice, byly kontrakce tak časté, že je personál a porodní asistentka okamžitě poslali na sál. Johnův mladší bratříček se narodil za necelou hodinu a za další dvě hodiny byl Sami zpátky doma v ulici Högbergsgatan.

V průběhu následujícího měsíce žili Farhanovi – Sami, Karin, John a miminko – jako v nějakém kokonu. Společně se zbytkem Stockholmu je věznila šedivá příkrývka mraků, ze které bez přestání pršelo. Byly dny, kdy vůbec nevstali z postele, dny, kdy se neoblékli. Byli jenom s novorozeným chlapečkem a jeho ročním bratříčkem, kteří nepotřebovali nic jiného než blízkost, teplo, jídlo a péči. Nepřišlo jim na mysl,

že by jedno z dětí měl hlídat někdo jiný, ať už Samiho nebo Karinina matka.

Teprve když najednou skončil duben a začínal květen, měli novopečení rodiče pocit, že už jim izolace neschází. Strídavě se nutili odcházet z bytu, aby znova navázali kontakt s rodinou a přáteli a aby oba vedle svých rodičovských rolí znova nabyli své identity.

Na Karin čekalo propukající jaro, modré nebe a slabý vánek, věrné kamarádky a těšící se babička. Na Samiho čekaly dluhy, které se během jeho měsíční otcovské dovolené samy od sebe nesplatily.

Kromě toho na něj čekalo velké množství zmeškaných hovorů od Michela Maloofa.

Plánování akcí prochází fázemi a člověk si vždycky nechává dveře otevřené, protože nikdy neví, co bude. Ale teď to stále víc vypadalo na Västbergu, třebaže Sami ještě nechtěl úplně vyloučit dostihovou dráhu v Täby.

Ještě než se zavřel s rodinou na měsíc doma, slíbil, že se pokusí ověřit informace Alexandry Svenssonové. Nápad dostat se střechou přímo do místnosti v šestém podlaží, kde se počítaly peníze, zněl moc dobře na to, aby to byla pravda. Co když si to vymyslela, aby na ně udělal dojem? Ale Sami věděl, jak to ověřit. Jednoho z prvních květnových dnů se vydal pěšky ulicí Högborgsgatan do nedaleké tělocvičny Pro Gym, kde se měl sejít s Ezrou Rayem.

„Tady!“ zakřičel Ezra na celý sál

Bylo chvíli po desáté, sobota dopoledne, a přesto byla tělocvična plná. Jako obvykle narůstala s blížícím se jarem chuť cvičit: myšlenka na plavky a bikiny vyhnala lidi na rotopedy a schodové trenažery.

Sami na Ezru zamával a přešel do kouta s činkami, kde mladík trénoval. Zápach tělocvičny, potu, kovu, deodorantu a čistících prostředků tu už zdomácněl.

„Ty vole!“ volal z dálky Ezra Ray. „Ty teda vypadáš!“

Každý, kdo byl v doslechu, se automaticky otočil, aby se podíval, kdo to tak hrozně vypadá. Sami Farhan cítil, jak mu tenkým svetrem nemilosrdně proniká desítka pohledů a odhaluje nadbytečný tuk, který se mu během zimy usadil na bříše.

V posledních letech měl potíže začít pravidelně cvičit: disciplínu si spojoval se stereotypem ve vězení, a poté co se dostal na svobodu, bylo posilování s činkami to poslední, čemu se chtěl věnovat.

„Podívej se na sebe!“ odpověděl příteli, když se pozdravili. „Jseš hubenej jak lunt. Do úderu přece musíš vložit trochu váhy.“

Ezra cvičil s činkami. Teď je s ohlušujícím rachocením pustil přímo na podložku. Se svou vyholenou hlavou, vysokými lícními kostmi, vpadlými tvářemi, přeraženým nosem a šlachovitým, do extrému vytrénovaným tělem nedělalo Ezrovi Rayovi problém, aby naháněl hrůzu.

„Cože?!“ zakřičel teď. „Cože?“

Celá tělocvična naprosto ztichla.

Ezra zaťal pěsti a zaujal klasický boxerský postoj. Lidé kolem dokola civěli s otevřenou pusou. Sami okamžitě udělal totéž co Ezra.

„Tak teď ti, ty hajzle,“ řekl Ezra, „předvedu, jak jsem hubenej!“

Vteřinu nato propukl v hurónský smích. Návštěvníci tělocvičny, kteří toužili po senzaci, museli obrátit pozornost zpátky k sobě.

„Ale teď vážně, Sami,“ navázal Ezra, když znova zvedl činky, aby dokončil sérii, „připadá mi, že jsi trochu z formy.“

Sami přikývl. Nedalo se to popřít.

Poznali se jako teenageři. Trénovali spolu, ale pro Ezru Raye byl box příliš svázaný tradicí a pravidly. Přesedlal na karate a džúdzucu, ale měl potíže brát všechno to klanění

a žádosti vážně. Když se začal prosazovat Ultimate Fighting, bylo to, jako by tenhle druh zápasu vymysleli právě pro něj. Ezra už ve skutečnosti mezitím příliš zestárl, ale dokud vyhrával, nepředstavoval věk žádný problém. V průběhu posledních deseti let Ezra neustále trénoval na nějaké mistrovství a tahle květnová sobota nepatřila mezi výjimky.

V dnešní době už zřídka stával na nejvyšších stupních vítězů, ale zároveň nikdy neskončil jako poslední.

„Jenom to dodělám,“ řekl, „pak si dáme bezva proteinový pitíčko a pobavíme se navážno.“

„Mluvil jsem se ségrou,“ spustil Ezra Ray, když si o několik minut později přisedl k Samimu u jednoduchého barového pultu na druhé straně sálu, kde na něj čekal proteinový shake Strawberry White Chocolate. „Neříkal jsem jí přesně, o co jde, ale ptal jsem se, jak se člověk dostane k nákresům různých budov a jestli by to nemohla zařídit. Podle ní stačí zajít na městský stavební úřad.“

Ezrova sestra Katinka pracovala v jedné architektonické kanceláři. Právě na ni si Sami vzpomněl, když sliboval Malofovi, že se pokusí informace Alexandry Svenssonové ověřit.

„Na stavební úřad?“

„Vím to jistě. Může tam jít kdokoli. Nemusíš ani bejt architekt. Je to v ulici Fleminggantan. To je přece tvoje čtvrt, Sami,“ zasmál se Ezra. „Hned vedle policejního ředitelství a vazby.“

„Super,“ řekl Sami, ale úsměv se mu na tváři neobjevil.

„To teda každopádně.“

Ezra upil proteinového shaku a nad rtem se mu objevil světlérůžový knír, který se jistým způsobem hodil k jeho divokému vzhledu.

„Sakra, to je dobrota!“

„Já ti nevím...“ odpověděl Sami. „Jen tak zajít na stavební úřad a požádat o architektonické návrhy největšího skladu hotovosti ve městě, to se mi nějak nezdá. Víš, jak to myslím?“

Ačkoli seděl na barové stoličce, dařilo se mu pohybovat kotníkem tak, že se mu otrásala celá noha.

„Katinka říkala, že to tak funguje. Nedokážeš sedět v křesle?“

„I když se jedná o sklad peněz?“ nadhodil Sami a dál klepal nohou.

„Jo.“

„Určitě si nedělala srandu? Ty návrhy asi jen tak nerozdávají. Víš jak. Možná bys dostal nákresy k nějaký normální budově, ale k bance? To ti určitě nedaj.“

Ezra pokrčil rameny.

„To ségra říkala, že všechny návrhy jsou na stavebním úřadě. Já o tom nemám ani páru. Můžeme to prubnout, ne?“

„Ty nejsi normální,“ konstatoval Sami.

„To víš,“ zasmál se Ezra a vyklopil do sebe zbytek sklenice, takže mu na nose přistála jahoda. „Můžu to zkusit já, jestli chceš.“

Sami se ušklíbl. Ezra Ray už asi dostal moc kopanců do hlavy.

V pondělí ráno zaparkovali v ulici Scheelegatan. Sami zůstal v autě jako určitá morální podpora, zatímco Ezra se vydal dolů z kopce směrem ke stavebnímu úřadu.

Svým nenapodobitelným způsobem přešel ulici Fleminggatan. Pažemi nejenže komíhal u boků, on jimi točil jako malými vrtulemi. Od dětství měl nohy hodně do O, což znamenalo, že každý jeho krok dopředu vypadal spíš jako úkrok do strany.

Vyběhl po schodech velké cihlové budovy a na vývěsce ve vstupní hale zjistil, v jakých místnostech sídlí stavební úřad. Bylo těsně před jedenáctou a on na dlouhých chodbách, které končily pěknými prosklenými dveřmi, nepotkal ani živáčka.

Zazvonil. Dveře se se zabzučením otevřely a Ezra vešel dovnitř.

Bez sebemenšího zaváhání přistoupil ke staršímu muži, který seděl za recepčním pultem.

„Dobrý den,“ řekl zvesela, „rád bych se podíval na nákresy jednoho domu ve Västberze. Västberga allé 11.“

Muž za přepážkou se podíval na toho poměrně mladého zápasníka, oblečeného do otrhaných džín a černé kožené bundy, který s širokým úsměvem stál před ním. Přikývl a zapsal adresu do počítače.

„Ano,“ řekl a ani nevzhlédl. „Takže Vreten 17? Návrh Georga Schermana. Na rohu Västberga allé 11 a Vretensborgsvägen 32?“

„Přesně tak,“ odpověděl Ezra, aniž by věděl, o čem děda mluví.

Muž četl z obrazovky.

„Na tyhle výkresy se naposled někdo ptal v říjnu 1979,“ konstatoval.

Ezra pokrčil rameny. Vypadalo to, že muž čte nahlas z poznámek archivu.

„Jděte prosím dál,“ pokračoval a kývl hlavou k menšímu sálu s lavicemi a židlemi, „a já vám přinesu všechno, co tu máme. Pravidla znáte?“

Ezra se na tu otázku neodvážil odpovědět kladně. Starší pán se kvůli jeho pochybám dal do vysvětlování.

„Můžete výkresy studovat tady na místě, můžete si je ofotit, když budete chtít, ale originály nesmějí opustit budovu. Je to jasné?“

Ezra Ray přikývl.

„Dobrá tedy,“ řekl děda a pokynul návštěvníkovi, aby odešel do přilehlé místnosti. Potom se vydal z recepce, aby, jak se Ezra domníval, sešel někam do temného sklepního archivu a výkresy vyhrabal.

Ezru Raye to ani v nejmenším nepřekvapilo. Jeho starší sestra Katinka tvrdila, že to takhle chodí, a ona se nikdy nepletla.

Trvalo dvacet minut, než se starší muž vrátil s velkou hromadou papírů, které upustil na stůl před mladého návštěvníka.

„To je všechno, co máme,“ řekl. „Prosím.“

Ezra shlédl na svazek. Nazdařbůh jím zalistoval. K rozluštění těch čar a čísel bylo třeba znalostí, které se jemu samotnému nedostávaly.

„Děkuju,“ řekl a předstíral, že se noří do jednoho z namodralých originálů.

Stařík už byl ale na cestě zpátky k recepci a vůbec ho nezajímalo, co Ezra Ray s dokumenty dělá.

Ezra seděl v té malé místnosti skoro hodinu. Tak dlouho trvalo, než se ukázal další návštěvník. I tentokrát se odehrál krátký dialog u recepcie, načež se děda zvedl a zmizel dole v archivu.

Sami, který zatím trpělivě čekal v autě, byl čím dál nervóznější z toho, že se nevrátí na dvanáctou domů ke Karin, jak slíbil. Najednou uviděl, jak k němu po ulici Scheelegatan běží mávajícím šílenec s náručí plnou papírů. Otevřeným okýnkem auta slyšel Ezrův triumfální řev:

„Zvládnul jsem to! Vidíš, ty pitomej boxerku! Zvládnul jsem to!“